

[Vagn Bro.]

dette Spørgsmaal ved Udarbejdelsen af de herhenhørende Love. Jeg lægger ikke Skjul paa, at jeg hører til dem, der havde ønsket at bibeholde Redaktionen i Forslaget af 1928, hvor der ikke var sket en Undtagelse paa dette Punkt, men naar jeg ikke er gaaet til at stille positivt Forslag om at vende tilbage til denne Redaktion, er det, fordi jeg ikke har taget endeligt Standpunkt til, hvorvidt der skal tages Hensyn til den Omstændighed, at disse Mennesker ikke altid af fri Villie kommer til at staa i vedkommende Hverv, idet der jo er en vis Pligt for dem i saa Henseende. Jeg er dog ikke helt sikker paa, at denne Begrundelse holder Stik i det lange Løb, og nu faar vi jo Lejlighed til at drøfte det i det Udvalg, der er nedsat om Købstadkommunallovgivningen. Jeg vil blot sige, at jeg er bange for, at vi ved denne Undtagelse i Virkeligheden svækker det, som jeg i hvert Fald for mit Vedkommende og det store Flertal her i Salen ønsker at styrke, nemlig den almindelige Valgret. Det er en farefuld Ting at sige, at disse Mennesker, der har med store Kapitaler at gøre, som er betroet dem af deres Vælgere, ikke skulde falde ind under de samme Regler som andre, naar man ellers i øvrigt tager Hensyn til den maaske ringere Uddannelse, de har.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger her, idet jeg altsaa haaber, at man yderligere kan tage Spørgsmaalet op ved Behandlingen af den tidligere nævnte Lov om Købstadkommunernes Styrelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der paa dette Omraade, hvor vi har set mange uheldige Forhold, ogsaa i den senere Tid, burde ske en Ændring, saaledes at der fastsættes en Straf for Pligtforsømmelse i saa vigtige Forhold, som her er Tale om. Men jeg har, som sagt, ikke ønsket paa noget Punkt at sinke Forhandlingen om denne Lov og har derfor kunnet føle mig tilfredsstillt med denne Bemærkning.

Hvad endelig Ændringsforslag Nr. 109 angaar, er Udvalget her blevet enig om Redaktionen med Hensyn til Betleristrafen. Jeg har — og jeg kan henvise til mine Udtalelser ved første Behandling — ikke været saa begejstret for at gaa med hertil. Naar jeg alligevel har gjort det, er det ud fra den Betragtning, at i de allerfleste Tilfælde er det jo rigtigt, at Betleriforbrydelser ikke er saa alvorlige. Striden drejer sig i Virkeligheden kun om dem, der første Gang skal tiltales; saa snart den paagældende tidligere har været dømt eller har faaet

Advarsel i Retten, er Stillingen jo som nu. Men da det jo her hedder:

„... eller efter af Politiet at have modtaget Advarsel eller Paalæg i Henhold til §§ 198 eller 199,“

altsaa efter § 199 for uberettiget Løsgængeri, saa er hermed for de Tilfælde, jeg tænker paa, nemlig for de Mennesker, der opererer ude i Jurisdiktionsgrænsen, hvor Manden er borte, i Virkeligheden opnaaet det samme, dels derved at man faar dem ind til Afhøring og dog kan beholde dem der en Tid, indtil man hører, om de tidligere har været straffet, og ogsaa derved, at man straks kan give dem en Advarsel for denne Lediggang; og saa snart de overtræder denne, vil man altsaa i disse for de paagældende Befolkningsdele saa farlige Forhold kunne gribe ind.

Jeg skal af Hensyn til Tiden kun bemærke, at naar vi fra Venstre og det konservative Mindretal med Hensyn til Bigami har foreslaaet skærpede Bestemmelser, om jeg maa bruge det Udtryk, saa er det ud fra vor Opfattelse af det legaliserede Ægteskab som værende af den Beskaffenhed, at vi maa opfordre Befolkningen til at se med megen Agtpaagivenhed paa de Forhold, her er Tale om. Jeg behøver vist ikke at komme dybere ind paa dette. Jeg kan ogsaa føje til, at naar vi i Ændringsforslag Nr. 119 har stillet Forslag om, at Aldersgrænsen for de ved Blodskam for Straf fritagne eller mildere behandlede Personer nedsættes med 2 Aar fra 18 Aar til 16 Aar, er det ogsaa ud fra Hensynet til Bevisforhold. Her er Tale om 16-aarige og opefter, i Virkeligheden altsaa Personer, der er saa højt oppe i Alderen, at de ogsaa selv maa være agtpaagivende overfor disse Forhold.

Endelig vil jeg gerne sige, at naar vi har støttet Ændringsforslag Nr. 121 om Indførelsen eller Bevarelsen af Ægteskabsbrudsparagraffen, er det med Henblik paa, at man jo ser, at Lande med høj Kultur netop paa disse Punkter har indtaget det samme Standpunkt, og saa ud fra en Betragtning til: jeg er nemlig enig med det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen i, at det er en Udvidelse, der her er sket, men absolut uenig med ham i, at vi ikke skulde foretage en saadan Udvidelse. Her er der netop Tale om et Angreb paa selve Ægteskabsinstitutionen, og da er den Person, der staar udenfor, i mange Tilfælde efter vor Mening endog mere straffskyldig end Ægtefællen. Derfor er vi fra Venstres Side gaaet med til denne Paragraf.

Ændringsforslag Nr. 127, hvor Venstre